

Sygn. akt IV Ka 689/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Gąsior (spr.)

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

del. SR Mariusz Wieczorek

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Janusza Omyły

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2013 roku

sprawy **W. B.**

oskarżonego z art.178a§2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 17 października 2013 roku sygn. akt II K 616/13

na podstawie art.437§2 kpk i art.438 pkt 2 kpk **uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego W. B. i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opocznie.**

Sygn. akt. IV Ka 689/13

UZASADNIENIE

W. B. został oskarżony o to, że w dniu 14 sierpnia 2013 roku o godz. 17.05 w m-ci S., ul. (...) II 12, gm. S., pow. (...), woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. 0.46 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował rowerem po drodze publicznej,

- tj. o czyn z art. 178 a § 2 k.k.

Łącznie z aktem oskarżenia, prokurator wystąpił z wnioskiem w trybie art. 335 § 1 k.p.k., w którym wniósł o wymierzenie oskarżonemu m.in. kary 6 miesięcy ograniczenia wolności.

Wyrokiem z dnia 17 października 2013 roku Sąd Rejonowy w Opocznie w sprawie sygn. II K 616/13 oskarżonego W. B. uznał winnym popełnienia zarzucanego mu czynu i za czyn ten na podstawie art. 178 a § 2 k.k. wymierzył mu karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w rozmiarze 20 godzin w miesiącu.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. B. środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów po drodze publicznej, w strefie zamieszkania i w strefie ruchu na okres 1 rok.

Zwolnił oskarżonego od opłat i kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Opocznie.

Apelacja Prokuratora wywiedziona z treści art. art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 343 § 6 k.p.k. i art. 335 § 1 k.p.k., polegająca na zastosowaniu przez Sąd I instancji trybu konsensualnego i wymierzenie przez Sąd I instancji oskarżonemu innej kary i środków karnych niż uzgodnione z oskarżonym przez prokuratora w trybie art. 335 § 1 k.p.k.

W konkluzji skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Opocznie do ponownego rozpoznania lub o uznanie przedmiotowego czynu za wykroczenie z art. 87 § 1 a k.w. i wymierzenie kary grzywny 300 złotych, zakazu prowadzenia rowerów po drodze publicznej w strefie zamieszkania i w strefie ruchu na 1 rok i zasądzenie od oskarżonego kosztów i opłat sądowych.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Wniesiona apelacja okazała się zasadna w takim stopniu, że na skutek jej złożenia, zaistniały podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Analiza przebiegu dotychczasowego postępowania prowadzi bowiem do wniosku, iż Sąd Rejonowy w trakcie rozpoznania sprawy, dopuścił się tego rodzaju obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść wydanego przezeń końcowego rozstrzygnięcia merytorycznego.

Oczywistym bowiem jest, że Sąd orzekający w trybie art. 335§1 k.p.k. jest związany wnioskiem prokuratora, gdyż jego treść jest wynikiem porozumienia oskarżyciela i oskarżonego, którzy zgadzają się jedynie na takie, jak we wniosku, rozstrzygnięcie w sprawie, w szczególności, co do kar i środków karnych. Jakakolwiek zmiana porozumienia stron, czy stwierdzenie braku podstaw do uwzględnienia wniosku, oznacza, że sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych (art. 343 § 6 i 7 k.p.k.). Analogiczne poglądy w tej kwestii są prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w piśmiennictwie prawniczym (zob. m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.11.2005 roku – V KK 296/05 – OSNwSK rok 2005, Nr 1, poz. 204; postanowienie z dnia 3 sierpnia 2000 r., WKN 16/2000, OSNKW, z. 11 - 12, poz. 101; postanowienie z dnia 20 kwietnia 2005 r., I KZP 10/05, OSNKW, z. 4, poz. 42; T. Grzegorzczak – Wydawanie wyroku na posiedzeniu w znowelizowanej procedurze karnej, PS 2003, nr 9, s. 22 - 24).

Nie ma przeszkód, by wniosek taki został skorygowany przez prokuratora na posiedzeniu, jednak musi się to odbyć za zgodą oskarżonego. W wypadku ustalenia, że wniosek ten jest nie do zaakceptowania (np. uzgodniona kara jest za niska) Sąd powinien wystąpić do stron z propozycją zmodyfikowania wniosku prokuratora, a w przypadku braku zgody stron na modyfikację wniosku, skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy zauważyć należy, iż wniosek prokuratora został sformułowany w sposób jednoznaczny i określał karę ograniczenia wolności na 6 miesięcy. Jednakże Sąd I instancji na posiedzeniu w dniu 17 października 2013 roku, bez zgody prokuratora i oskarżonego, zmodyfikował wniosek o dobrowolne poddanie się karze i orzekł karę 12 miesięcy ograniczenia wolności.

Sąd próbował tłumaczyć w uzasadnieniu, iż doszło tu do oczywistej omyłki pisarskiej. W realiach przedmiotowej sprawy nie można jednak tego tak traktować, albowiem nastąpił tu błąd, co do merytorycznej treści wyroku tj. wysokości orzeczonej kary. Natomiast wady dotyczące merytorycznej (materiałnej) strony wyroku nie mogą być traktowane jako „oczywiste omyłki pisarskie” (por. wyrok Sądu Najwyższego, III KK 467/06, LEX nr 323669).

Zważyć również należy, że z dniem 9 listopada 2013 roku weszła w życie ustawa z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, która w art. 12 pkt 3 uchyliła § 2 art. 178 a k.k., zaś w art. 2 wprowadziła § 1a art. 87 k.w. w brzmieniu: „Tej samej karze podlega, kto, znajdując się w stanie

nietrzeźwości lub pod wpływem podobnie działającego środka, prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu inny pojazd niż określony w § 1”

W związku z powyższym, załączony do aktu oskarżenia wniosek o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, w dalszym toku postępowania w ogóle nie może zostać uwzględniony. Sprawę należy natomiast skierować na rozprawę główną, na której Sąd Rejonowy procedować będzie według przepisów kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, jako, że czyn zarzucany aktem oskarżenia nie stanowi już przestępstwa, lecz wykroczenie z art. 87 § 1 a k.w. Z kolei art. 4 § 1 k.k. nakazuje stosowanie ustawy nowej w sytuacji, w której w czasie orzekania obowiązuje inna ustawa, aniżeli w czasie popełnienia czynu. Oczywistym jest, że takie rozpoznanie sprawy musi się odbyć przed Sądem Rejonowym, a nie Sądem odwoławczym, choćby z tego względu, by nie pozbawiać stron jednej instancji.

Z powyższych względów należało uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opocznie, w toku którego Sąd ten winien mieć na uwadze kwestie podniesione w niniejszym uzasadnieniu.